

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO

**GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT**

Priština, 13 septembar 2019. godine
Br. ref.:RK 1424/19

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučajevima br. KI25/19 i KI27/19

Podnosilac

Hysen Manxholli i Bajram Dajaku

**Ocena ustavnosti rešenja Vrhovnog suda Republike Kosovo
Rev. br.239/2018 od 3. septembra 2018. godine i
Rev. br. 147/2018 od 7. maja 2018. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Gresa Caka-Nimani, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev KI25/19 je podneo Hysen Manxholli. Zahtev KI27/19 je podneo Bajram Dajaku (u daljem tekstu: podnosioci zahteva). Podnosioci su iz opštine Srbica.

Osporena odluka

2. Podnosioci zahteva osporavaju rešenja Vrhovnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Vrhovni sud) i to: podnosilac zahteva KI25/19, Hysen Manxholli, osporava rešenje Rev. br. 239/2018 od 3. septembra 2018. godine, koje mu je uručeno 4. oktobra 2018. godine; a podnosilac zahteva KI27/19, Bajram Dajaku, osporava rešenje Rev. br. 147/2018 od 7. maja 2018. godine, koje mu je uručeno 18. oktobra 2018. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar zahteva je ocena ustavnosti osporenih odluka, kojima su podnosiocima zahteva navodno povređena prava zagarantovana članovima 21. [Opšta načela], 22. [Direktna primena međunarodnih sporazuma i instrumenata], 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] i 54. [Sudska zaštita prava] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), članom 6. (Pravo na pravično suđenje) Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda (u daljem tekstu: EKLJP) i članom 15. Univerzalne deklaracije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: UDLJP).

Pravni osnov

4. Zahtevi su zasnovani na stavu 7 člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članovima 22. [Procesuiranje podnesaka] i 47. [Individualni zahtevi] Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32 [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo br. 01/2018 (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 4. februara 2019. godine, podnosilac zahteva KI25/19 je, putem pošte Republike Kosova, podneo svoj zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 8. februara 2019. godine, podnosilac zahteva KI27/19 je podneo svoj zahtev Sudu.
7. Dana 4. marta 2019. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Bekima Sejdiua za sudiju izvestioca za slučajeve KI25/18 i KI27/19, kao i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Radomir Laban (predsedavajući), Remzije Istrefi-Peci i Nexhmi Rexhepi (članovi).
8. Dana 4. marta 2019. godine, u skladu sa stavom 1 člana 40 (Spajanje i razdvajanje podnesaka) Poslovnika o Radu, Predsednica suda je naložila spajanje zahteva KI27/19 sa zahtevom KI25/19
9. Dana 8. marta 2019. godine, podnosioci su obavešteni o registraciji zahteva, kao i o spajanju zahteva KI27/19 sa zahtevom KI25/19 na. Istog dana, Sud je takođe obavestio i Vrhovni sud o registraciji zahteva i njihovom spajanju.

10. Dana 23. jula 2019. Godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno je predložilo sudu neprihvatljivost zahteva.

Pregled činjenica

11. Dana 1. februara i 12. septembra 2011. godine, podnosioci zahteva su pojedinačno podneli tužbe Osnovnom sudu u Mitrovici, ogranak u Srbici (u daljem tekstu: Osnovni sud) protiv Vlade Republike Srbije radi naknade materijalne i nematerijalne štete koja im je pričinjena za vreme rata, tokom 1998. i 1999. godine.
12. U periodu od 23. septembra 2013. do 28. aprila 2014. godine, Osnovni sud je pojedinačnim odlukama odbacio tužbe podnosilaca zahteva i oglasio se nenadležnim za odlučivanje.
13. Podnosioci zahteva su uložili Apelacionom sudu pojedinačne žalbe na odluke Osnovnog suda zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka. Podnosioci zahteva su tražili da se odluke Osnovnog suda ponište, a njihovi zahtevi proglase prihvatljivim.
14. U periodu između 5. novembra 2015. i 14. maja 2018. godine, Apelacioni sud je zasebnim odlukama odbio žalbe podnosilaca zahteva i potvrdio odluke Osnovnog suda.
15. Podnosioci zahteva su pojedinačno podneli zahtev za reviziju Vrhovnom sudu, navodeći bitne povrede odredaba parničnog postupka. Tražili su da se njihovi zahtevi za reviziju usvoje, odluke Apelacionog i Osnovnog suda ponište i njihov predmet vrati Osnovnom sudu na ponovno razmatranje. Podnosioci zahteva su naveli da postoje druge odredbe Zakona o parničnom postupku, kojima se uređuje pitanje nadležnosti za njihove predmete. Između ostalog, prema njihovim navodima, u ovim predmetima je trebalo primeniti odredbe članova 28, 47, 51, 60. i 61. Zakona o parničnom postupku, koje se odnose na nadležnost sudova u sporovima sa međunarodnim elementom.
16. U periodu između 7. maja i 3. septembra 2018. godine, Vrhovni sud je doneo zasebne odluke, kojima je odbio, kao neosnovane, zahteve za reviziju svakog od podnosilaca zahteva.
17. Glavni argumenti Vrhovnog suda u svakoj od ovih odluka bili su sledeći:

(Rev. br. 239/2018)

“Uzimajući u obzir [odredbe Zakona o parničnom postupku] ZPP, kao i činjenicu da je tužbom tužena Republika Srbija-Vlada R.S. u Beogradu [...] u konkretnom slučaju se radi o imovinsko-pravnom sporu u stranoj državi, i važe norme međunarodnog prava i za takav spor nacionalni sud nije nadležan da donese odluku, stoga, Vrhovni sud Kosova ocenjuje da su Osnovni sud i Apelacioni sud na pravilan način primenili odredbe člana 18.3 i člana 39. st. 1 i 2 ZPP-a, kada su se oglasili nenadležnim da sude o ovoj pravnoj stvari i odbacili tužbu [podnosilaca zahteva], jer je opšte mesno nadležan sud na čijoj se teritoriji nalazi sedište Skupštine Republike

Srbije, tako da se [i] sedište Skupštine Republike Srbije kao tužene strane ne nalazi na teritoriji sudova Republike Kosovo.

[...]

(Rev. br. 147/ 2018)

“Imajući u vidu činjenicu da je tužbom kao tužena strana obuhvaćena Republika Srbija - Vlada Republike Srbije, sa sedištem u Beogradu, odatle proističe da na osnovu odredbe člana 39. stavova 1 i 2 ZPP-a za odlučivanje protiv Republike Srbije, opštu teritorijalnu nadležnost ima sud na čijoj teritoriji se nalazi sedište Vlade Republike Srbije. Republika Srbija je pravno lice javnog prava i sedište njene Skupštine se nalazi u Beogradu. Shodno tome i opšta mesna nadležnost se određuje u skladu sa mestom na kojem se nalazi sedište Skupštine, dakle u Beogradu.”

[...]

(Rev. br. 239/2018 i Rev. br. 147/ 2018)

“[...] ne stoje navodi iz revizije što se tiče pogrešne primene odredaba članova 28, 47, 51, 60 i 61 ZPP-a. Tako da, odredba člana 28. ZPP-a, na koju se poziva tužitelj, a kojom se određuje nadležnost naših sudova u sporovima sa međunarodnim (stranim) elementom, ne može da se primeni u konkretnom slučaju, jer, ovde se ne bavimo ni sa stranim fizičkim licima, a ni sa stranim pravnim licima, nego sa stranom državom, sa kojom do aktuelnog trenutka, država Kosova na čijoj teritoriji je prouzrokovana šteta, nema nikakav međunarodni (bilateralni itd.) sporazum za nadležnost mesnih sudova za ovu vrstu sporova”.

Navodi podnosioca zahteva

18. Navodi podnosilaca zahteva su identični, te ih stoga Sud predstavlja kao iste navode za oba spojena zahteva.
19. Podnosioci zahteva navode da su im odlukama Vrhovnog suda povređena prava zagarantovana članovima 21. [Opšta načela], 22. [Direktna primena međunarodnih sporazuma i instrumenata], 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] i 54. [Sudska zaštita prava] Ustava, članom 6. (Pravo na pravično suđenje) EKLJP i članom 15. UDLJP.
20. Podnosioci zahteva navode da su redovni sudovi “pogrešno primenili važeći zakon koji se odnosi na mesnu nadležnost Osnovnog suda [...], jer je sud koji je mesno nadležan za suđenje u pravnim stvarima, uvek onaj sud na čijoj teritoriji je izvršen zločin, moralna odnosno materijalna šteta! Ova definicija važećeg pravnog stava se podudara i sa interesom oštećene strane, načelom ekonomičnosti u sudskim i upravnim postupcima, a u skladu je i sa međunarodnim principom – per loci, upućivanje tužbi na osnovu mesta gde je izvršen zločin”.
21. Podnosioci zahteva, pozivajući se na član 21. Ustava, navode da redovni sudovi “nisu primenili napredne međunarodne standarde za ljudska prava. Jedan od tih standarda je pružanje mogućnosti oštećenoj strani da inicira pitanje

kompenzacije moralne i materijalne štete koja je nastala kao rezultat direktnog delovanja od strane srpskih organa [...]”.

22. Podnosioci zahteva, pozivajući se na član 22. Ustava, navode da dok *“ljudska prava zagarantovana međunarodnim konvencijama, sporazumima i instrumentima imaju premoć, u slučaju konflikta, nad odredbama zakona i ostalim aktima javnih organa [...] podnošenje tužbi pred domaćim sudovima je zasnovano i na Evropskoj konvenciji za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda, član 6, i Univerzalnoj deklaraciji o ljudskim pravima, pod tačkom 15, u kojoj je predviđeno pravo na pravično suđenje [...]”.* Podnosioci zahteva takođe navode da je *“obaveza primene Ženevskih konvencija iz 1994. godine predviđena i međunarodnim humanitarnim pravom Kosova”.* Prema navodima podnosilaca, redovni sudovi su povredili ustavne odredbe jer nisu primenili odredbe međunarodnih konvencija, kao kategoriju unutrašnjeg pravnog poretka.
23. Podnosioci zahteva, pozivajući se na član 53. Ustava, izjavljuju *“iako Kosovo nije član Saveta Evrope i samim tim nije strana potpisnica Konvencije, to nikako ne predstavlja prepreku za sprovođenje normi Konvencije”.*
24. Podnosioci zahteva, pozivajući se na član 54. Ustava, takođe izjavljuju da im je *“uskraćeno pravo na sudsku zaštitu prava, pravo na pristup pravosuđu na nacionalnom nivou, kao i institucionalne garancije za zaštitu ljudskih prava”.* Podnosioci zahteva se pozivaju na nekoliko primera iz međunarodne prakse, u kojima je, prema njihovim navodima, žrtvama Drugog svetskog rata dozvoljeno *“da podnesu individualne tužbe domaćim sudovima za naknadu štete koju im je pričinila Nemačka”.* U tom smislu, oni preciziraju da je u slučajevima Grčke i Italije, pojedincima pružena mogućnost da potražuju naknadu za *“štetu koju im je pričinila Nemačka tokom Drugog svetskog rata, u skladu sa međunarodnim principom ‘per loci’.”*
25. Na kraju, podnosioci zahteva traže od Suda da poništi odluke redovnih sudova i *“zatraži od Osnovnog suda u Mitrovici – odeljak u Srbici da ponovi postupak u predmetu i presudi u skladu sa primenljivim zakonom i dobrim sudskim praksama pravnu stvar za naknadu moralne i materijalne štete [...]”.*

Prihvatljivost zahteva

26. Sud će prvo razmotriti da li su zahtevi ispunili uslove prihvatljivosti, propisane Ustavom, dalje precizirane Zakonom i utvrđene Poslovnikom o radu.
27. Kao početna napomena, Sud primećuje da su predmetna stvar ovih spojenih zahteva i navodi izloženi u ovim zahtevima, slični sa onima u čitavom nizu drugih zahteva o kojima je Sud već odlučio (vidi odluke Ustavnog suda u slučajevima KI73/17, KI78/17 i KI85/17, rešenje o neprihvatljivosti od 23. oktobra 2017. godine; slučajevima KI97/17, KI99/17, KI115/17 i KI121/17, rešenje o neprihvatljivosti od 10. januara 2018. godine; slučajevima br. KI96/18, KI97/18, KI98/18, KI99/18, KI100/18, KI101/18, KI102/18, KI103/18, KI104/18, KI105/18, KI106/18, KI107/18, KI116/18, KI117/18, KI119/18 i KI125/18, rešenje o neprihvatljivosti od 19. februara 2019. godine; i

nedavno, u slučajevima KI177/18, KI182/18 i KI191/18, rešenje od 14. maja 2019. godine).

28. Što se tiče prihvatljivosti zahteva u konkretnim slučajevima, Sud se prvo poziva na stavove 1 i 7 člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuju:

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

[...]

29. Sud se u nastavku poziva na članove 47. [Individualni zahtevi], 48. [Tačnost podneska] i 49. [Rokovi] Zakona, koji propisuju:

Član 47.

[Individualni zahtevi]

“1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva”.

Član 48.

[Tačnost podneska]

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

Član 49.

[Rokovi]

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku...”.

30. Sud se dalje poziva i na Poslovnik, konkretno na stav (2) pravila 39 [Kriterijum o prihvatljivosti], koji propisuje sledeće:

“(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac zahteva nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju”.

31. Sud utvrđuje da su oba podnosioca zahteva ovlašćene strane, koje osporavaju akt javnog organa, nakon iscrpljivanja svih pravnih sredstava. Podnosioci zahteva su takođe naglasili prava i slobode za koje tvrde da su im povređeni

konkretnim odlukama redovnih sudova, u skladu sa članom 48. Zakona, a takođe podneli su svoje zahteve u skladu sa rokom koji je propisan u članu 49. Zakona i pravilu 39 (1) (c) Poslovnika.

32. Dalje, što se tiče ova dva zahteva, Sud mora razmotriti da li ispunjen uslov prihvatljivosti propisan u pravilu 39 (2) Poslovnika. U tom smislu, Sud podseća da podnosioci zahteva navode da su im redovni sudovi povredili nekoliko prava zaštićenih Ustavom, EKLJP i UDLJP, posebno naglašavajući pravo na pravično i nepristrasno suđenje i pravo na sudsku zaštitu prava.
33. S tim u vezi, Sud primećuje da podnosioci zahteva navode da su redovni sudovi pogrešno protumačili važeći zakon, kada su se pozvali na mesnu nadležnost Osnovnog suda. Oni, dalje, tvrde da je sud na čijoj teritoriji je pričinjena šteta nadležan za suđenje u njihovim predmetima.
34. Sud smatra da se navodi podnosilaca zahteva, u suštini, odnose na tumačenje relevantnih zakonskih odredaba od strane redovnih sudova, a koje uređuju njihovu mesnu nadležnost, odnosno nadležnost da se bave tužbama podnosilaca.
35. Sud ponavlja svoj stav da pravilno i potpuno utvrđivanje činjeničnog stanja, isto kao i relevantna zakonska tumačenja, u principu, spadaju u nadležnost redovnih sudova. Uloga Ustavnog suda je da obezbedi poštovanje standarda i prava zagarantovanih Ustavom, i shodno tome, on ne može postupati kao sud "četvrtog stepena" (vidi, *mutatis mutandis*, u vezi sa doktrinom "četvrtog stepena", slučajeve Ustavnog suda KI86/11, podnosilac zahteva *Milaim Berisha*, rešenje o neprihvatljivosti od 5. aprila 2012. godine, stav 33; kao i spojene slučajeve KI73/17, KI78/17 i KI85/17, podnosilac zahteva *Istref Rexhepi i 28 drugih*, rešenje o neprihvatljivosti od 27. novembra 2017. godine, stavovi 46 i 47).
36. U konkretnom slučaju, Sud primećuje da je Vrhovni sud razmotrio navode podnosilaca zahteva u vezi sa tumačenjem koje su Apelacioni sud i Osnovni sud izneli o relevantnim zakonskim odredbama koje se odnose na nadležnost za suđenje u predmetima podnosilaca.
37. Vrhovni sud je prilikom razmatranja navoda podnosilaca zahteva, obrazložio da su Osnovni sud i Apelacioni sud pravilno primenili odredbe Zakona o parničnom postupku, kada su utvrdili da nisu imali nadležnost da sude u ovim sudskim predmetima. Iz tog razloga je Vrhovni sud odbacio navode podnosilaca zahteva i obrazložio da je opšta mesna nadležnost na sudu na čijoj se teritoriji nalazi sedište Skupštine Republike Srbije, a koje se ne nalazi na teritoriji sudova Kosova.
38. Vrhovni sud je dalje precizirao da se u slučaju podnosilaca zahteva radi o stranoj državi, sa kojom do sada država Kosovo, na čijoj teritoriji je pričinjena šteta, nije zaključila nikakav međunarodni sporazum o nadležnosti domaćih sudova za ovakve vrste sporova.
39. Sud smatra da su zaključci Osnovnog suda, Apelacionog suda i Vrhovnog suda postignuti nakon razmatranja svih argumenata i tumačenja koje su predložili

podnosioci zahteva. Na taj način, podnosiocima je pružena mogućnost da u svim fazama postupka predlože argumente i pravna tumačenja, koje smatraju važnim za svoje slučajeve.

40. Shodno tome, Sud zaključuje da su postupci pred redovnim sudovima, gledano u celosti, bili pravični i da se ne može argumentovati navod o proizvoljnim zakonskim tumačenjima od strane redovnih sudova.
41. Što se tiče navoda podnosioca zahteva u vezi sa *“njihovim pravom na sudsku zaštitu i pristup pravosuđu”*, Sud ističe i praksu Evropskog suda za ljudska prava (ESLJP) na koju je obavezan da se poziva u skladu sa članom 53. Ustava. S tim u vezi, Sud takođe naglašava i svoju sudsku praksu izgrađenu na osnovu sudske prakse ESLJP-a, u kojoj je istakao da postoje proceduralne prepreke koje nameće načelo suverenog imuniteta država – kao jedno od osnovnih načela međunarodnog javnog prava – u odnosu na sudske postupke koji se mogu voditi protiv jedne države pred domaćim sudovima druge države (vidi spojene slučajeve Ustavnog suda KI96/18, KI97/18, KI98/18, KI99/18, KI100/18, KI101/18, KI102/18, KI103/18, KI104/18, KI105/18, KI106/18, KI107/18, KI116/18, KI117/18, KI119/18 i KI125/18, rešenje o neprihvatljivosti od 30. januara 2019. godine, stavovi 58 i 59 i nedavno, slučajeve KI177/18, KI182/18 i KI191/18, rešenje od 14. maja 2019. godine, stav 46, i vidi, *mutatis mutandis*, slučajeve ESLJP-a, *Jones i drugi protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, predstavke 34356/06 i 40528/06, presuda od 14. januara 2014. godine i *Al-Adsani protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, predstavka 35763/97, presuda od 21. novembra 2001. godine).
42. Pored toga, u slučaju *Al-Adsani protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, ESLJP je argumentovao sledeće: *“Pravo na pristup sudu može biti predmet ograničenja, ako ono ne pripada suštini prava. Takva ograničenja treba da slede legitiman cilj i da su proporcionalna. Priznanje suverenog imuniteta države u građanskim postupcima sledi legitimni cilj poštovanja međunarodnog prava [...]. Što se tiče proporcionalnosti, koliko je to moguće, Konvencija treba da se tumači u skladu sa drugim pravilima međunarodnog prava, uključujući i ona koja se odnose na imunitet država. Dakle, mere preduzete od države koje odražavaju opšta pravila međunarodnog prava o imunitetu država, u načelu, ne mogu da se posmatraju kao neproporcionalno ograničenje prava na pristup sudu”*. Takav stav po pitanju tenzije između načela suverenog imuniteta država i prava na pristup pravosuđu (sudu) naglasio je i Međunarodni sud pravde (vidi, na primer, slučaj *Nemačka protiv Italije*; *intervencija Grčke*, presuda od 3. februara 2012. godine).
43. U svetlu gore navedenih argumenata, Sud smatra da je važno istaći činjenicu da se odluke redovnih sudova Kosova, u slučajevima podnosioca zahteva, nisu bavile njihovim pravom da potražuju naknadu štete, već samo mesnom nadležnošću sudova Kosova za sprovođenje postupka protiv druge države.
44. Naime, pozivajući se i na navode podnosioca u vezi sa primenom Ženevske konvencije u njihovim sudskim predmetima, Sud primećuje da su se podnosioci samo pozvali na tu Konvenciju, ali nisu pružili dalje argumente u vezi sa tim navodom (vidi, nedavnu odluku Ustavnog suda o spojenim zahtevima: KI96/18, KI97/18, KI98/18, KI99/18, KI100/18, KI101/18,

KI102/18, KI103/18, KI104/18, KI105/18, KI106/18, KI107/18, KI116/18, KI117/18, KI119/18 i KI125/18, stav 61, i nedavno KI177/18, KI182/18 i KI191/18, stav 49).

45. Sud ponovo naglašava da njegov opšti stav da samo puka činjenica da se podnosioci zahteva ne slažu sa ishodom odluka Vrhovnog suda ili drugih redovnih sudova, kao i puko pominjanje članova Ustava ili međunarodnih instrumenata, nisu dovoljni da se izgradi argumentovana tvrdnja o ustavnoj povredi. Kada se tvrde takve povrede Ustava, podnosioci zahteva moraju da pruže obrazložene tvrdnje i ubedljive argumente (vidi slučaj Ustavnog suda KI136/14, rešenje o neprihvatljivosti od 10. februara 2015. godine, *Abdullah Bajqinca*, stav 33).
46. Sud takođe ponavlja da su iznete činjenice i navodi podnosioca gotovo identični sa onim u nekoliko ranijih zahteva o kojima je Sud odlučio da su neprihvatljivi, kao očigledno neosnovani na ustavnim osnovama (vidi odluke Ustavnog suda u spojenim slučajevima: KI96/18, KI97/18, KI98/18, KI99/18, KI100/18, KI101/18, KI102/18, KI103/18, KI104/18, KI105/18, KI106/18, KI107/18, KI116/18, KI117/18, KI119/18 i KI125/18, citirana u tekstu iznad, KI73/17, KI78/17 i KI85/17, citirana u tekstu iznad, KI97/17, KI99/17, KI115/17 i KI121/17, citirana u tekstu iznad, KI96/18, KI97/18, KI98/18, KI99/18, KI100/18, KI101/18, KI102/18, KI103/18, KI104/18, KI105/18, KI106/18, KI107/18, KI116/18, KI117/18, KI119/18 i KI125/18, citirana u tekstu iznad, kao i KI177/18, KI182/18 i KI191/18).
47. Kao rezime, Sud smatra da zahtevi podnosioca ne dokazuju da su postupci pred redovnim sudovima prouzrokovali povrede njihovih prava zagaranovanih Ustavom, odnosno članovima 21. [Opšta načela], 22. [Direktna primena međunarodnih sporazuma i instrumenata], 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] i 54. [Sudska zaštita prava] Ustava, članom 6. EKLJP ili članom 15. UDLJP.
48. Shodno tome, Sud nalazi da su zahtevi podnosioca očigledno neosnovani na ustavnim osnovama i da se moraju proglasiti neprihvatljivim na osnovu pravila 39 (2) Poslovnika.

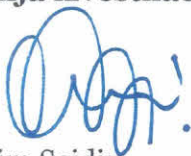
IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud Republike Kosova, u skladu da članom 113.7 Ustava, članom 20 Ustava i pravilom 39 (2) i 59 (b) Poslovnika o radu, dana 23. jula 2019. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu, u skladu sa članom 20 (4) Zakona;
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Bekim Sejdiu

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi